

Pahan olon huoneet

A-klinikkasäätiö ja Lasten seurassa -ohjelma keräsivät Lasinen lapsuus sivustolla nuorten kokemuksia, millaista on elää lapsuutensa alkoholiongelmaisen vanhemman kanssa. Kirjoituksia tuli runsaasti, ja ne julkaistaan tällä sivustolla seitsemässä osassa. Toisessa osassa julkaistaan nuorten kertomuksia vanhempien juomisen synkentämistä illoista ja viikonlopuista.

Surusilmä (nainen, 1995)

Toinen vanhempani käyttää alkoholia melko usein ja juo kerralla täydet kännit. Hän ostaa paljon viinaa kerralla ja piilottaa niitä ympäri taloa. Kirjahyllyyn, laatikoihin, vaatekaappiin... Hänestä ei tule humalassa hauska ja iloinen kuten monista, vaan hänestä tulee katkera, vihainen, surullinen ja ällöttävä. Hän yleensä haukkuu ja pilkkaa minua tai muita ympärillä olevia. Aamulla hän on kuin mitään ei olisi tapahtunut. Yleensä menen huoneeseeni enkä kuuntele mitä hän sanoo, en tahdo kuulla. Hän ei ole siinä tilassa minun vanhempani, hänestä tulee joku muu. Hän on juonut siitä asti kun olin pieni. Silloin piilouduin jonnekin itkemään, mutta nykyään en jaksa enää itkeä. Olen epäsosiaalinen ja yksinäinen. Hän on luvannut lopettaa monta kertaa juomisen ja polttamisen, ja mennä hoitoon mutta mitään ei ole tapahtunut. En ole tainnut kokea yhtään raitista joulua tai syntymäpäiväjuhlaa.

Mutta hän on silti minun vanhempani ja minä rakastan häntä kaikesta huolimatta, vaikka se sattuu.

fml (nainen, 1994)

Äidin entinen miesystävä oli narsisti, joka manipuloi ja alistui, käytti väkivaltaa. Molemmat joivat joka päivä. En enää jaksanut asua äitini luona ja katsoa vierestä kuinka hän antoi miehelle aina anteeksi yhä uudelleen. Pakkasin kamojani ja tein vihani selväksi.

Humalapäissään äiti syytti minua kaikesta ja heitti päin seinää. Lukitsin itseni vessaan, surin kyvyttömyyttäni ja vihasin itseäni samalla kun äiti hakkasi ovea kirveellä. Naapurit kutsuivat poliisin, äiti joutui yöksi putkaan. Oma isäni piti poliisien tekoa kohtuuttomana. Hän oli aina puolustelemassa äidin tekoja eikä miettinyt miltä minusta tuntui. Tunsin syyllisyyttä.

Nykyään kärsin ahdistuneisuushäiriöstä. En puhu tunteistani enkä itke muiden nähden. Äitini itkee minulle yhä huoliaan ja keksii aina uusia ongelmia. Olen lopettanut kuuntelemisen ja jaksamisen.”

Valvoja (nainen, 1996)

Heräsin yöllä.. taas! Tämä oli jo toinen kerta tällä viikolla.. Sydän pyrkii rinnasta ulos. Vihaiset äänet kantautuvat uniin, painajaisiin. Herätessä ajatukset pyörivät vain siinä, onko huoneeni ovi lukossa. On se, onneksi. Nousen ylös ja painaudun ovea vasten, kuuntelen. Kuuntelen aivan hiljaa, mistä tällä kertaa on kyse. Äidin mies on taas juonut pään täyteen. Sillä on vainoharhoja, kun se on juonu. Syyttää äitiä kaikesta. Avaan lukon hiljaa ja astun käytävälle. ”SÄ OOT NIIN

TYHMÄ! TYHMÄ!". "Älä viitti huutaa.". Pienempi siskokin varmaan hereillä huoneessaan.. Ei sekään ole kuin vasta kaksi ja puoli.

Seison siinä käytävällä ihan hiljaa ja odotan, kunnes joku mut huomaisi. Äiti heitetään lattialle, kyynel vierähtää poskelle ja siitä lattialle päästäen tutuksi tulleen äänen. Miksi? Miksi kukaan ei tee mitään. Mä en jaksa.. En jaksa enää! En voi valvoa joka yö.. Kouluunkin pitäisi jaksaa. Mutta ei kukaan osaa auttaa. On poliisitkin sen vieny pari kertaa.. Sekään ei auta, sellissä viettää yön ja selvittää päänsä. Tämä on mun elämää.. Varmaan kaikilla samanlaista. Turha alkaa urputtaa, on niitä suurempiakin murheita kun oma henki? Vai onko sittenkään.. Ei taida olla normaalia, turvallista? Pakko saada loppumaan, mutta mitä mä voin edes tehdä.

MiraNora (nainen, 1997)

Vanhempani juovat yleensä joka viikonloppu - joskus jopa arkisin. Useimmiten vanhempani saattavat unohtaa omat lupauksensa ja käyttäytyä todella törkeästi minua ja veljeäni kohtaan. He saattavat haukkua meitä meidän edessä omille ystävilleen ja he saattavat huutaa meille.

Huutaminen ei ole meidän perheessä erityistä - se on pikemminkin normaalia, mutta kun vanhempani ovat kännissä he eivät ole vanhempiani.

Isäni useimmiten lupaa lähteä pelaamaan esim. Kössiä kanssani ja hän lupaa kuunnella ongelmiani yms.. Mutta aamulla hän puhuu norjaa vessassa, eikä muista mitään. Äitini yleensä alkaa puhua henkeviä ja kertoa asioita joita hän ei saisi kertoa kenellekään (esim. ystäviensä salaisuuksia). Se on todella rasittavaa, varsinkin kun nämä asiat kohdistuvat minuun - eivät veljeeni."

NoForAlcohol (nainen, 1997)

Äitini alkoi käyttää edellisen vuoden aikana reilusti alkoholia. Samana vuonna hän alkoi pettää isääni. Miltei joka viikonloppu on minulle tuskaa, jos äiti on humalassa. Äiti on haukkunut ja ajanut autoa humalassa. Äiti ei myöskään tiedä omaa rajaansa alkoholin käytössä. Äidillä on häntä 10 vuotta vanhempi ystävä, ja hän tietää rajansa eikä ole koskaan umpihumalassa, niinkuin äitini. Kun äitini on humalassa hän huutaa enemmän, riitelee isäni kanssa ja käyttäytyy lapsellisesti. Olen joskus ottanut äidin ostamat 2 viinipulloa piiloon omaan huoneeseeni, ettei äiti joisi.

jij (nainen, 1992)

Menen nukkumaan kiireisesti paljon ennen oikeaa nukkumaanmenoaikaa, sillä pelkään olevani hereillä kun isä tulee kotiin. Haluan olla nukkumassa ennen sitä, etten kuulisi kun ne huutavat. Yleensä herään kun isä tulee. Makaan litteänä peiton alla, on kuuma, vaikea olla. Sydän hakkaa ja pelkään että ne tulevat riitelemään minun huoneeseeni. Haluan kadota. Äiti huutaa isälle. Isän puheesta ei saa selvää. Kuuluu kolinaa, epämääräistä meteliä, kiukkuista sihinää. Makaan sängyssä silmät auki ja kuulen kaiken. Yhtäkkiä isä avaa rymisten huoneeni oven. Säpsähdän kauhuissani, leikin nukkuvaa. Äiti huutaa että älä jumalauta mene sinne, anna tytön nukkua. Isä ei kuuntele. Hän kömpii minun pieneen sänkyyni, tulee ihan viereen makaamaan. Isä haisee. Hengitys on raskasta. Koko isä on raskas. Hän kahmaisee minun pienen ruumiini kainaloonsa ja nyyhki hiljaa minun tukkaani. Se sanoo että rakastaa minua ja äitiä eniten koko maailmassa. Se rukoilee, ettei me koskaan jätettäisi sitä yksin.

Aamulla herään sängystä yksin. Äiti on vaiti, meikkaa sohvalla itseään töitä varten. Tulen surul-

liseksi, kun katson äitiä. Me leikitään ettei mikään ole hullusti. Tepastelen paljain jaloin kylpyhuoneeseen pesemään hampaat.

Isä makaa kylpyhuoneen lattialla omassa oksennuksessaan ja kuorsaa. Pujottelen hänen raajojen välistään lavuaarille, pesen kasvoni ja hampaani ja uusi päivä alkaa.

michaeljacksonismyhero (nainen, 1995)

Vanhempani juovat joka päivä, ja sen takia minun isoveljeni alkoi käyttämään huumeita. Muistan kun olin ollut ulkona kaverini kanssa ja tulin kotiin. Kuului huutoa ja mölinää, ja lattialla oli verta. Kysyin äidiltä mitä tapahtuu ja hän passitti minut muualle nukkumaan. Nukuin pari yötä muualla, kun en voinut nukkua kotona. Tämä vaikutti minuun todella paljon, enkä missään nimessä haluaisi elää tätä päivää uudestaan.

Itken usein yksin huoneessani, ja mietin että millaista elämäni olisi jos vanhempani eivät ryyppäisi.

Mutta vanhempien pitäisi tietää että heidän ryyppääminen vaikuttaa lapsiin todella paljon, mutta me nuoret emme voi puhua kenenkään kanssa. Olemme aivan yksin. Emme uskalla avautua asioistamme edes ystäville aina..

rikki vieläkin (mies, 1990)

Isäni käytti alkoholia reippaasti lapsuudessani. Makuuhuoneeni oli olohuoneen vieressä ja siellä iskä aina kittas työpäivän jälkeen. Isä ei oikeastaan koskaan ollut paikalla vaan aina kun häntä näki niin alkoholi ja televisio olivat ohjelmalistassa.

Lasten mentyä nukkumaan usein äidillä ja isällä syntyi riitaa. Muistan maanneeni sängyssä henkeäni pidätellen. Viereisestä huoneesta kuului huutoa ja aina joskus tavaroita kaatuili tai niitä heiteltiin. Valvoin monta yötä kun en oikein tiennyt mitä siellä oikeasti tapahtui mutta olin kuitenkin sen ikäinen, että ymmärsin kyseessä olevan aikuisten jutut. Aina kun oli oikein paljon meteliä kuulunut niin seuraavana aamuna äiti oli surullinen ja siitähän sen sitten tajusi ettei asiasta kannata liiemmästi kysellä.

Nykyään asun omillani. Yläkerrassani asuu nuori pari, jolla on aina aika ajoin riitaa. Aina kun yläkerrasta alkaa kuulua huutoa henkeni salpaantuu ja jähmetyn paikoilleni. Jos olen jo ehtinyt mennä sänkyyn makaamaan saatan lojua henkeäni pidetellen monta tuntia ennen kuin saan unta.

pulla (nainen, 1982)

Viikonloppu alkamassa, on perjantai-päivä. Tiedän jo valmiiksi kun kävelen kotiin, tänä viikonloppuna ei nukuta, niin kuin edellisenäkään, tai sitä edellisenä. Äiti on nii hirvittävän kaunis, se on laittautunut ja on valmiina lähdössä kauppaan. Pääsen mukaan aivan niin kuin yleensä, ellen jää katsomaan kahta pientä veljeäni, toinen 2 ja toinen 4. Kaupan pihassa minua taas jälleen kerran varoitetaan "naukumasta" mitään, ei lapset tarvitse. Äiti käy vielä ennen kotiin lähtöä hakemassa sen pullon siitä kaupasta jossa niitä on paljon, tottakai pääsen mukaan vaikka tädit ja sedät pitkään katsovatkin, lapsi viinakaupassa.

Kotona, jännitän jo iltaa joudunkohan tänään soittaamaan poliisit vai päästäänkö helpolla. Äiti on niin kauniina, laittautunut, juttelee ja nauraa kuuntelee musiikkia, ihan mukavaa. Sitten ne

soittaa taksin ja lähtevät. Minä jään veljien kanssa kotiin, pelottaa nukkua yksin, vaikka olenkin jo iso tyttö 7 vuotta vanha, äiti aina sanoo. Herään jo ennen sitä melua kun taksi on taas pihassa, ihan niin kuin aina. Ovea hakataa. Ei ole avaimia mukana niin kuin yleensä, nousen ja avaan oven. Äiti näyttää pahalta, niillä on kavereitakin mukana.

Menen nukkumaan ja kuuntelen kuin Matti ja Teppo soi täysillä keittiössä, nyt se alkaa. Tappelu, huuto ja rähinä. Nousen taas ja menen väliin isä älä lyö, äiti huutaa ja riehuu, en edes itke. Poliisi tulee ja vie toisen pois. Menen nukkumaan, kunnes minut revitään ylös sängystä, saatanan huora pentu perkele, sattuu, minun vika. Pääsen lopulta nukkumaan. Aamulla nousen ja siivoan keittiön, tumpit pullot ja veren, joku kuorsaa sohvalta, puen veljet ja lähdemme ostamaan karkkia, onhan tänään lauantai karkkipäivä... Taas viikko rauhassa."

selvänä, kiitos! (nainen, 1998)

Pelkoa, pelottaa, mitä seuraavaksi tapahtuu, suuttuiko hän mulle..? Ja ei kai hän satuta itseään.

Muistan, kun äitini kaatui rappusissa, olin juuri saanut kauniin uuden valkoisen talvitakin ja äitini soitti mulle, veljelleni ja isälleni (vanhempani ovat eronneet) että oli kaatunut rappusissa. Se oli kauheaa, en kestänyt sitä! toivoin sen olevan paha unta. Kun saavuimme paikalle, hänellä oli paha haava takaraivossaan. Itkin, pelotti mitä tapahtuisi. Se oli varmasti kauhein päivä elämänsäni.

Myös vanhempieni riidat ja olin niin nuori silloin... kerjäsinkin heitä lopettamaan tappelun, mutta ei. Poliisitkin piti kutsua ja äiti joutui yhdeksi yöksi vankilaan.. tai jonnekkinkin. Äitini juomisen takia, veljeni koulu menee todella huonosti ja hän on jäämässä luokalle. Pelkään välillä että hän tekee itsemurhan/kuolee. se on pahin pelkoni. Hän myös sanoo asioita joita ei tarkoita.

Olin ennen (kun vanhempani olivat yhdessä) hyvin arka, en uskaltanut sanoa puoliani. Kadehdin ihmisiä joiden äiti/isä ei juo. Heinä viettäisin paljon laatu-aikaa vanhempieni kanssa.

perjantai-ohjelmien (nainen, 1991)

Perjantain piti olla mukava päivä, koska viikonloppu alkoi, eikä tarvitsi mennä kouluun. Silti inhoisin sitä päivää, koska tiesin, että äiti joisi. Perjantaisin en kehdannut tuoda kavereitani kylään, enkä varsinkaan yökylään, koska en halunnut heidän näkevän äitiä humalassa. Äiti ruukasi käydä tansseissa perjantaisin. Hän laittautui nätiksi ja lähti. Jäimme siskoni kanssa kahden. Äidillä vaihtui poikaystävä useaan otteeseen. Joskus hän saattoi tuoda jonkun miehen baari-illan jälkeen kotiin. Muistan yhden illan todella selvästi, kun äiti lähti baariin ja sanoin hänelle, että toivon että hän ei toisi ketään kotiin. Asuimme silloin äidin kanssa kahden, siskoni oli muuttanut toiselle paikkakunnalle opiskelemaan. No, äiti lähti baariin ja lupasi ettei tuo ketään kotiin. Niin hän aina sanoi, häneen ei voinut luottaa. Heräsin yöllä siihen kun ulko-ovi avautui, kuuntelin kuuluiko sieltä kenenkään muun ääni. No kuuluihan sieltä. He menivät olohuoneeseen istumaan ja minä kurkkasin ovelta että ketä siellä oli.

Tuntematon mies istui olohuoneessamme ja äitini oli keittiössä. Aloin huutaa äidille, että vie tuo mies täältä pois! Äitini huusi vaan että mene nukkumaan, ja mies sanoi että tuli VAIN kahville. Kyllä minä tiesin mitä varten se oli täällä, olin jo siinä iässä (n:15-vuotias). Menin omaan sänkyyn ja itkin itseni uneen. Aamulla herättyäni olimme äidin kanssa yhtä aikaa jääkaapilla, eikä miestä enää näkynyt. Äiti sanoi: HÄPEÄ!! Miksi, miksi minun pitää hävetä?? Äitini lupasi että hän ei toisi ketään kotiin, hän petti aina lupauksensa.

Vieläkin muistan ne perjantait, kuinka inhosin niitä. Nykyään, kun käyn äitini luona, olen sanonut

hänelle, että hän ei joisi silloin kun olen siellä. Joskus hän on juomatta, joskus ei. Aikuisten pitäisi tajuta, että ei tee lapselle hyvää jos he näkevät että he juovat. Jotkut lapset pelkäävät juopunutta. Joskus vanhemmat sanovat lapsilleen, että ei kannata ikinä juoda.

Miksi sitten aikuiset itse juovat? Äitini sanoo aina että ei halua nähdä että minä juon. Miksi minun piti sitten aina katsoa kun hän joi???

Alkoholistiperheestä jaloilleen noussut (nainen, 1995)

Olen nyt 15-vuotias elämää rakastava tyttö. Mutta katsoessani menneisyyteen muistan, kun olin noin 3-vuotias ja alkoholisti-isäni löi äidin eteisen lattiaan ja pahoinpiteli tätä, jotta olisi saanut edes sen verran rahaa, että olisi saanut ostettua yhden oluen. Äidillä ei ollut enää rahaa isän juomisen takia, jääkaappi ammotti tyhjiyttään, ei ollut varaa edes minun ruokkimiseeni. Pian äiti odotti minulle veljeä. Tällä tahdon vain sanoa, että vaikka minulla on nyt kaikki hyvin, silti voin sanoa, että isän puolen suku sairastaa edelleen alkoholismia, sedät, veljet.. Alkoholismi ei lähde silmistäni hetkeksikään ja siitä puhutaan miltei joka päivä. Ystävät ympärilläni, jotka ovat noin suunnilleen ikäisiäni käyvät bileissä tai juovat alkoholia yhdessä ja kehottavat minuakin mukaan ja kun kieltäydyn, saatan kuulla haukkumasanoja, kuten nynny, äidin pikkutyttö jne. negatiiviseltä kannalta. Nuoret, tehdään yhdessä jotain muuta mukavaa ilman alkoholia!

bête (ei sukupuoli tietoa, 1991)

Isäni on ollut alkoholisti koko elämäni ajan. Isän juominen oli myös syy vanhempieni eroon minun ollessa neljävuotias. En muista ollenkaan aikaa, jolloin vanhempani olivat yhdessä. Jo varhaiselta iältä muistan kuitenkin joka iltaisen valkoviinilasini lattialla tuolin vieressä. Opin jo aikaisin tunnistamaan mitä tuo lasi tarkoitti. Isille ei kannattanut puhua, sillä hän ei reagoi mitenkään. Ja jos reagoi, saattoi olla varma ettei seuraavana päivänä muistanut tapahtuneesta yhtään mitään. Suoranaisesti väkivaltainen isäni ei koskaan ollut. Muutaman kerran tapahtui kuitenkin niin, että hän piti minusta niin lujaa kiinni että käsiin sattui ja pois ahdistavasta tilanteesta ei päässyt edes kaikin voimin rimpuilemalla. Nämä tilanteet johtuivat yleensä siitä, että kuulin äitipuoleni esittävän kovaan ääneen väitteitä äitini mielenvikaisuudesta ja tilittävän sitä kuinka hän on pilannut heidän elämänsä. Humalassa tietysti. Tämänkaltaiset tilanteet toistuivat usein ja lopulta noin kymmenenvuotiaana lopetin isäni luona yöpymisen kokonaan. Siitä lähtien olen tavannut isääni ainoastaan päiväsaikaan. Olen oppinut olemaan soittamatta hänelle ja vastaamatta hänen puheluihinsa kuuden jälkeen illalla. En koskaan mene hänen luoksensa soittamatta etukäteen.

Alkoholi on tuhonnut suhteeni isääni. En luota häneen, enkä kerro omia asioitani. Isäni ihmettelee, miksen vastaa puhelimeen tai ota itse häneen yhteyttä muuta kuin silloin kun tarvitsen häneltä jotakin. Totuus on, että minusta on helpompaa pitää välit etäisinä, sillä olen hyväksynyt tilanteen tällaisena kuin se on ja ymmärtänyt myös sen, että en itse asialle voi mitään tehdä. Nuorempana pyysin isääni monta kertaa olemaan juomatta esimerkiksi tapaninpäivänä tai suvun rapujuhliissa. Aina hän minulle antoi lupauksensa, muttei koskaan sitä pitänyt. Oman vanhempansa juomisen vahtiminen on äärimmäisen raskasta, koska en ole tuntenut itseäni niin mitättömäksi ja voimattomaksi.

teekupponen (nainen, 1987)

Paljon yksittäisiä muistoja ei äidin juomisesta ole, avioeron jälkeen enemmänkin yleinen turvatomuuden tunne äidin luona. Isän kanssa vietetyt viikonloput olivat pakoa arjesta, huoletonta leikkiä sekä paljon isältä saatua hellyyttä, usein illalla isän viimeiset sanat ennen nukkumaan-

meno olivat 'rakastan sinua'. Isä otti joskus saunaoluen, me saimme limupullot. Isä vei leikki-puistoon, pyöräilemään sekä suukotteli. Sunnuntai-iltana paluu äidin luokse teki kipeää, pikku-veljen kanssa usein itkettiin parikin tuntia. Ero otti varmasti koville sekä isälle että äidille mutta äiti turvautui pulloon. Viikkoiltoina pienet hömpsytyt tulivat tavaksi, ja itkimme usein pikkuveljen kanssa itsemme uneen kun äiti taas käyttäytyi niin kummallisesti. Viikonloput äiti oli ties missä meidän ollessa isän luona, ja joskus sunnuntai-iltaisina kotona oli äidin kanssa joku mies. Näitä ei onneksi sattunut kovin usein.

Vähän vanhempana muistan erään syntymäpäiväni, vieraita oli tulossa kahville lauantaiaamuna, mutta äidillä oli niin kova krapula ettei hän pystynyt keittämään kahveja vieraille, makasi vain sohvalla. Nyt aikuisena muistellessa tulee päällimmäisenä mieleen se, miten yksinäinen ja turvaton olo meillä oli kotona. Ja nyt huoli nuorimmasta pikkuveljestä on suuri, itse olen muuttanut jo pois kotoa ja toinen pikkuveljenikin on jo täysi-ikäinen mutta nuorin ala-asteikäinen veli joutuu katsomaan vierestä äidin alkoholinkäyttöä. Toivon kovasti että voisin tehdä asialle jotain, sillä pahinta on tietää että myös nuorimmaisen veljen lapsuus on jo tahrattu alkoholilla. Äidille on turha yrittää puhua, sillä hän vain suuttuu tai lyö luurin korvaan. Sillä pitäähän aikuis-ten rentoutua? Ei nyt muutama olut ketään vahingoita? Toivon, että jokainen vanhempi miettii tarkoin alkoholinkäyttöään lasten seurassa, sillä vaikutukset kantavat kauas, varmasti myös minun loppuelämän. Sen tiedän, että jos itse joskus olen vanhempi, aion tarjota lapselleni turvallis-ten, onnellisen sekä tasapainoisen, LASITTOMAN lapsuuden.

Haavoitettu (nainen, 1985)

Vasta nuoruudessani tajusin, että isällä on ongelma juomisen kanssa, vaikkei hän sitä koskaan myöntänytkään. Eikä myönnä vielääkään. Siitä tuli myös minun ongelmani. Kannoin hirveää huolta isästä, pelkäsin että hänelle tapahtuu jotain. Yhä enemmän rupesin näkemään isää huma-lassa. Minua pelotti ja hävetti. Enimmäkseen muistan häpeää ja inhoa, jota nuoruudessa tunsin isääni kohtaan. Miksi se joi? Miksi se valitsi mieluummin pullon kuin minut? Enkö ollut hänelle tarpeeksi arvokas? Hän valitsi mieluummin viinan, kuin minut, veljeni, äitini, äitipuoleni, lapsen-lapsensa.. Asiasta puhuttiin, mutta siitä vaiettiin. Ihmiset isän ympärillä olivat huolissaan, mutta kukaan ei uskaltanut puhua. Meidän suvussa ei puhuttu, vaan vaikeista asioista vaiettiin ja vaietaan edelleen.

Muistan monet kerrat kun olin isäni luona yökylässä ja heräsin isäni askeliin. Hän meni keskellä yötä keittiöön, avasi jääkaapin, väänsi viinapullon korkin auki ja joi. Useaan kertaan yön aikana. Kuinka rupesinkaan vihaamaan niitä askelia ja sitä ääntä joka lähtee kun viinapullo aukeaa. Rupesin vihaamaan sitä vanhan viinan löyhkää joka isän hengityksestä aamuisin lemusi. Vihasin isän lasittunutta, harhailevaa katsetta, sekavaa puhetta, turvonneita kasvoja. Vihasin ja häpesin sitä jemma-pulloa, joka hänellä oli takintaskussa, tyynyn tai patjan alla. Vihasin ja häpesin isää. Vihasin sitä kuinka vastuuntunnoton ja itsekäs hän oli. Kuinka hän vain nauroin minun huolel-teni. Vihasin sitä pelkoa, huolta ja häpeää, jota kannoin sisälläni.

Se sama pelko on edelleen minussa. Välillä se nostaa päätään, mutta tällä hetkellä se lepää rauhassa jossain syvällä sisimmässäni. Pelkään vain, että joku päivä se pelko on taas aiheellista ja päivittäistä. Olen kiitollinen niistä selvistä päivistä joita olen isäni kanssa saanut nyt viettää.

Isän juominen vaikutti minuun hyvin haavoittavasti. Olen kuitenkin pystynyt käsittelemään asian terapiassa ja ymmärsin, ettei minun olisi kuulunut lapsena ja nuorena kantaa sitä huolta isästä minkä kannoin. Kannoin isäni taakkaa. Hiljalleen se taakka keveni ja tippui hartioiltani. Minä en voi elää isäni elämää, en voi kantaa hänestä vastuuta. Se hänen on itse tehtävä. Minä voin kulkea vierellä, mutta en kävellä hänen puolestaan. Kun vain aikuiset ymmärtäisivät kuinka paljon tuhoa juominen voi tehdä. Kun he vain ymmärtäisivät kuinka paljon vanhemman juominen lasta satuttaa ja pelottaa. Kuinka paljon lapsi joutuu kantamaan surua, häpeää ja huolta sisällään vanhempansa juomisesta. Vanhemman juominen on lapselle kohtuuton taakka kantaa.

brokengirl (nainen, 1989)

Häpeä, katkeruus, viha ja syyllisyys. Nämä neljä asiaa täyttivät pääni ja mieleni joka ikinen kerta, kun äitini ratkeaa juomaan. Tiedän että en koskaan pysty täysin antamaan äitilleni anteeksi sitä tuskaa ja vihaa jota hänen juomisensa on minulle aiheuttanut vaikka hän joskus kykenisikin raitistumaan. Vaikka minulla on miljoonia ja taas miljoonia tilanteita mielessäni jolloin äitini on minulle paha oloa aiheuttanut on niistä kaikista tilanteista yksi yli muiden. Omat vanhojen tanssini. Tuona prinsessapäivänä, kun kaikkien opiskelijoiden vanhemmat ja sukulaiset olivat katsomassa juhlaa oli yksi tuoli tyhjänä. Siinä olisi kuulunut istua äitini, mutta tuonakin päivänä alkoholi vei voiton ja tytär sai jäädä toiseksi, taas kerran. Koko tanssien ajan sai pidätellä itkua ja peitellä surua jota äidin valinta oli aiheuttanut. Olihan minulla sielä muita sukulaisia, mutta se yksi tärkeimmistä puuttui ja se saa minut vieläkin itkemään. Olisi mukavaa jos äitini/vanhemmat yleensä miettivät mitä siitä omalle lapselle seuraa kun on avaamassa ensimmäisen tai uuden pullon.

Kolhiintunut (nainen, 1990)

Isäni on alkoholisti. On ollut jo niin kauan kuin muistan. Kun ajattelen isäni ongelmaa, tuntuu kuin sisältäni viiltäisi hetkellisesti. Lapsuuden muistoihini kuuluvat mm. isän ja äidin tappelut kun isä on humalassa. Muistan kerran kun olin alle kouluikäinen kun isäni oli humalassa ja pyysi äitiäni tappamaan hänet, antoi äidilleni keittiöveitsen tätä varten. Äitini soitti apua isäni isälle ja isäni ei tästä pitänyt vaan repi lankapuhelimen seinästä ja raivostui. Kuitenkin isoisäni ymmärsi tilanteen ja tuli paikalle. Juoksin siskoni kanssa pyjamat päällä keskellä yötä isoisäni autoon ja huusimme että "haluamme pois täältä!". Näin vielä omin silmin kun isoisäni piti omalla vyöllään köyttää isäni kiinni, koska oli niin sekaisin. Ja tämä on juurtunut takaraivooni, näen vieläkin mielessäni tämän tapahtuvan. Isäni on yrittänyt tappaa itseään monta kertaa, milloin on hirtto-köydet pettänyt ja joskus jopa ollut useampi poliisipartio meillä kotona kun isä on kadonnut (löytyi sitten seuraavana päivänä lähibaarista).

Muistoja kyllä riittää, aina en halua edes puhua niistä koska jotenkin minusta tuntuu että osa syy hänen juomiseensa on minun syytä, en tiedä miksi mutta vain tuntuu siltä. Hänen juomisessa on vaikuttanut minuun ikuisesti, negatiivisella tavalla. Tahtoisin niin kovasti auttaa mutta en voi, se on hänestä itsestään kiinni.

Koko isäni elämän ajan, hän on käynyt VAIN KERRAN katkolla, jossa viihtyi 3 päivää. Sen jälkeen hän oli kuukauden tipatta, mutta yhdestä viinilasillisesta ruuan kanssa alkoi taas alamäki...

kisutyttö (nainen, 1992)

Iskä alko juomaan enemmän kun menin ala-asteelle, sitten äiti käski sen muuttaa pois. Äiti alko ryyppäämään ja käymään joka viikonloppu baareissa ja löysi sieltä toisen miehen. Se oli aluksi mukava mutta muuttus aggressiiviseksi vähän ajan päästä. Mä ja mun sisarukset vietettiin yleensä viikonloppuja isovanhempien luona.. Kerran ku tultiin takasi kotiin oli äitillä musta silmä ja paikkoja hajonnu.. äitin miesystävä oli lyönyt sitä kännissä. Ajattelin et se on ainut kerta mut sit sitä alko tapahtu useemmin.. silloinki ku oltiin paikalla. Muistan ku äitin miesystävä heitteli äitiä ja hakkas sitä laitto seinää vasten väänsi sen kättä ja kuristi. Olin silloin kakkos- tai kolmosluokalla. Sitte se alko käymään meihin käsiks löi ja anto tukkapöllyä. Kerranki ku en suostunut tiskaamaan se otti mua kurkusta kiinni ja meinas kuristaa.

asdfghj (nainen, 1995)

Vanhempani juovat aika usein etenkin isäni .. Joka viikonloppu kun tulen kotiin nään isän sohvalla juomassa viinaa tai hän on baarissa ja tulee myöhään kotiin. Välillä baarista tullessaan hän saattaa tulla huoneeseeni ja rupeaa huutamaan minulle. Kännissä isäni haukkuu minua, vittuilee äitilleni ja minulle, uhkaa heittää ulos talosta yms. Vihaan isääni kun hän on kannissä ! Tänäinkin hän tuli laivalta pikkuveljeni kanssa ja oli vieläkin kannissä. kun tulin illalla kotiin niin isä oli taas juomassa jotain viinaa telkkarin ääressä. Aamullakin kun isä tuli kotiin mainitsin hänelle vain siitä että kun oli pessyt vaatteitani niin vasta saamani villa neule oli kutistunut eikä enää mahdu päälleni. No hän ratkaisi asian huutamalla ja vittuilemalla minulle. Aina kun isä on kannissä itken koska hän vain huutaa äitille ja mulle ja uhkaa lähtee pois kotoo ja jättää meität yksi asuu äitin ja pikkuveljen kanssa... se on iha hirveää. En tajua miten äiti jaksaa sitä ... kotona on iha hirveä asua, muutaman kerran olen karannut kotoa isän huutaessa minulle kun en ole kestänyt sitä.

LiikaaKipua (nainen, 1990)

Pelkoa. Minulla on nuorempia sisaruksia, joiden turvana en voinut olla, koska pelkäsin itse niin paljon noina aikoina kun alkoholi oli enemmän kuvioissa perheessämme. Monesti olin jo aikaisin illalla sängyssä ja valitin pahaa oloa, ettei tarvitsisi katsella sitä juomista. Aina sen kuitenkin kuuli. Ääni voimistui ja huutoa tuli turhistakin asioista. Sitä mietti vain huoneessa että milloin on mun vuoro. Jos ei vastannut tarpeeksi kuuluvasti tai sanoi yhdenkin väärän sanan, sylkeä ja huutoa lensi päin naamaa. Monesti lensin itsekin päin seinää. Itku ei auttanut. Ei se auta mihinkään, siitä monesti vielä huuto yltyi. Monen monet kerrat astiat särkyi pitkin lattiaa, ovissa oli nyrkin tekemiä reikiä, verta jokapaikassa. Monet kerrat olisi tehnyt mieli soittaa poliisit, soittaa apua, tai lähteä pimeään juoksemaan. Koskaan en vain uskaltanut. Pelko oli liian voimakas, jopa lamauttava.

elämää televisioruudun läpi (nainen, 1991)

Huomasin äidistä, että kohta juodaan ja kovaa. Hän sulkeutui yksin keittiöön ja oli itkuinen.

Piilotin salaa kaikki hänen kenkensä, takkinsa ja lompakkonsa omaan huoneeseeni lukkojen taakse. Kännykän otin taskuun, koska tiesin hänen soittavan kannissä isälleni, enkä halunnut isän joutuvan kuuntelemaan äidin kannipuheita. Tuntien kuluttua äitini lähti etsimään kenkiään ja takkiaan tarkoituksena lähteä paikalliseen kantapaikkaansa. Hän huomasi, että tavarat olivat kadonneet ja suuttui hirveästi. Äiti kävi päälleni ja löysi kännykän taskustani, hän huusi ja heitteli minua lusikoilla keittiössä. Loppujen lopuksi, äiti lähti ilman kenkiä, takkia ja lompakkoa ulos baariin. Jäin yksin kotiin itkemään ja miettimään mitä muuta olisin vielä voinut tehdä, ettei hän olisi lähtenyt?

Waterproof (nainen, 1996)

Äitini on alkoholisti. Hänen juomisensa takia minä ja pikkusiskoni olemme joutuneet muuttamaan monet kerrat ja isäpuolet ovat vaihtuneet. Äitini on myös yrittänyt itsemurhaa käyttämällä lääkkeitä ja alkoholia sekaisin, kaksi - kolme kertaa minä ja siskoni olemme joutuneet todistamaan kun ambulanssi tulee hakemaan äitimme teholle. Ja sitäkin useamman kerran olemme joutuneet katsoa vierestä kun äiti juo ja riitelee, huutaa ja itkee. Sitä tuntee itsensä syylliseksi tapahtuneeseen, eikö äiti jaksakkaan hoitaa lapsiaan? Näin vanhempana siskona paineet kasaantuvat ja ongelmat lisääntyvät, kun kaikki odottavat että jaksaisin tukea ja auttaa muita, vaikka olisinkin itse se joka ehkä apua eniten tarvitsisi. Lapsen elämään ei saisi kuulua rikkinäisiä

elämiä, pullojen kilinää ja valhetta. Toivon ettei kenenkään tarvitsisi kokea tällaista lapsuutta, kuin minä ja siskoni olemme joutuneet kestämään.

minä (nainen, 1991)

Äiti on ihana kun se ei juo. Kun kuulee sen ensimmäisen kilinän kun pullonkorkki avautuu, pala sydäimestä tipahtaa. Ei siihen voi puuttua, koska ongelmaa ei kuulemma ole. stressiä vaan. Sydäntäsärkevää.

broken angel (nainen, 1992)

Isäpuoleni käytti runsaasti alkoholia päivittäin, asuessani vielä vanhempieni luona. Hänen takiaan jouduin muuttamaan kotoa ollessani 16-vuotias. Ennen lopullista muuttoa asuin kavereillani ja sukulaisillani 14-vuotiaasta lähtien. Isäpuoleni harjoitti henkistä ja fyysistä väkivaltaa. Väkivallan seurauksena olen läpikäynyt anoreksian ja masennuksen. Nyt olen 18-vuotias, ja perheväkivallasta puhuttaessa vanhat haavat revitään auki. Osa kavereistani ihmettelevät, kuinka ne monta vuotta vanhat asiat voivat satuttaa edelleen verisesti. "Sun ois pitänyt jo unohtaa, päästä yli" Vanhempien juominen vaikuttaa koko loppuelämän. Sitten joskus kun saan omia lapsia, en halua samanlaista lapsuutta heille. Itse olen käyttänyt alkoholia 13-vuotiaasta lähtien, hukutin suruni alkoholiin. Kotoa se malli katsotaan, jos vanhemmat juo, se saa lapsen juomaan samalla tavalla.

umh (nainen 1989)

Olen nyt jo kotoa pesästä lentänyt nuori aikuinen, niinkun jotkut sanoisivat.

Pesästä en olisi varmaan vielä kyllä lentänyt, ellei joka viikonloppuinen ryypääminen ja äitini ja hänen miesystävänsä tappelu olisi ajanut minua hulluuden partaalle.

Äidin miesystävä on todella väkivaltainen humalassa. Selvinpäin kyseinen herra on maailman mukavin ja lämminhenkisin, mitä tunnen. Mikä ihme siinä viinassa sekoittaa ihmisten päät?

Kotona asuessani kuuntelin äidin itkua ja huutoa oikeasti JOKA AINOA viikonloppu. Lähdin monta kertaa ulos huudon alkaessa, mutta joskus osallistuin tappeluun itse. Yhdessä äitini kanssa olemme heittäneet hänen miesystävänsä ulos meidän asunnostamme ja soittaneet poliisit paikalle. Miesystävän tavarat ovat olleet pakattuna oven ulkopuolella lukemattomia kertoja.

Muutamia kuukausia sitten äitini meni miesystävänsä, nykyisen miehensä, kanssa naimisiin. Minusta hän teki elämänsä suurimman virheen, mutta häissä vain hymyilin ja nieleskelin kyyneitäni.

Pitkään aikaan en ole saanut äidiltäni itkuisia puheluita, että hänen miehensä taas raivoaa ja heittelee tavaroita...joko äitini ei halua vaivata minua tai kaikki on oikeasti hyvin, mitä on kyllä vaikea uskoa.

Minun oma elämäni helpottui suuresti päästessäni omaan asuntoon. Ei tarvinnut enää pelätä, sai olla aivan rauhassa. Olen äitini kanssa erittäin hyvissä väleissä, ja kyselen hänen kuulumiinsa lähes päivittäin. En toivo äidilleni mitään muuta kuin parasta, koska hän ei muuta ansaitsekaan.

jpmmh (nainen, 1993)

Äitini juominen herättää minussa pelkoa, vihaa, halveksuntaa ja häpeää. Vaikka olen 17-vuotias on vanhemman näkeminen humalassa aina yhtä kamalaa ja pelottavaa. Olen menettänyt kaiken kunnioituksen äitiäni kohtaan. Yhtenä yönä löin äitiäni riidan päätteeksi. Se oli pelottavaa. Isäni oli väkivaltainen minun ollessa pieni, ja olen vannonut itselleni, etten ikinä turvaudu väkivaltaan. Sinä yönä se vain kuitenkin tapahtui. Minusta on tullut vihainen ja pelkään, että minusta tulee pian samanlainen kuin mitä isäni oli ennen.

Äitini aloitti juomisen noin neljä vuotta sitten. Vaikea kuvitella, että viisi vuotta sitten hän oli aivan "normaali" työssäkäyvä vanhempi. Tahtoisin entisen äitini takaisin.

Sorde (nainen, 1992)

Ensimmäinen muistoni isästäni on se, kun hän sammui sänkyyni. Olin ehkä 5-vuotias. Vuosien varrella sain usein nähdä vanhempieni juovan niin arkena kuin juhlatilaisuuksissakin. Lapsuuteni loppui ollessani 12-vuotias, kun isäni ensimmäistä kertaa raivostui alkoholin vaikutuksen alaisena, ja uhkasi tappaa minut, siskoni ja äitini. Sen jälkeen minua ahdisti joka kerta, kun vanhempani joivat. Minusta tuntui, että minun piti valvoa heitä koko ajan ja tarkkailla heitä koko ajan, jottei riitoja syntyisi. En myöskään kertonut ystäväilleni isäni alkoholiongelmista, sillä tunsin siitä syyllisyyttä ja häpeää. Ihminen muuttuu alkoholin vaikutuksen alaisena ollessaan, ja tämä hämmentää ja pelottaa lapsia. Kännissä ei kannata olla lasten seurassa.